

Є тільки один дійсно невичерпний скарб—це велика бібліотека

Невичерпний скарб

Випуск
№5 (5)

грудень 2017 рік,
Харків

Видається з 15 грудня 2016 року

Електронний бюлетень Наукової бібліотеки ХНПУ імені Г. С. Сковороди

З Новим 2018 роком
та Різдвом Христовим!

Час, коли трапляються дива!

Мрії здійснюються!

«Одна – из всех – за всех –
противу всех!..»,

посвящається 125-летию со дня рождения
Марины Ивановны Цветаевой

Жіночий геній,

присвячується 150-річчя від дня народження
Марії Склодовської-Кюрі

Його називали “Коперніком” або
“Колумбом геометрії”, присвячується

225-річчю від дня народження
Миколи Івановича Лобачевського

Цікаві і неймовірні факти з життя
Григорія Савича Сковороди, присвячується
295-річчю від дня народження

Стосується кожного, присвячується
Міжнародному дню боротьби зі Снідом

Бібліотечні новини
Фотоподії

Рік Новий - казковий час!

Хай здивує щастям Вас

Рік добра і рік кохання.

Тож приймайте привітання:

Будьте добрі та здорові,

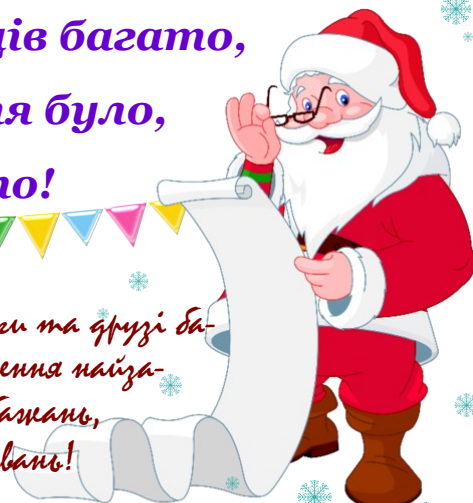
Побажаємо любові,

Світла й радощів багато,

Щоб життя було,

як свято!

Шановні читачі, колеги та друзі ба-
жаємо Вам здійснення найза-
повітніших бажань,
мрій і сподівань!

Бібліотечні новини

День відкритих дверей

27 жовтня в стінах Харківського національного педагогічного університету імені Г.С.Сковороди був незвичайний день — ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ, день знайомства школярів загальноосвітніх шкіл з університетом, факультетами, бібліотекою...

Привітання від О. Г. Коробкіної

Наукова бібліотека університету прийняла активну участь у заходах, присвячених цьому дню.

Разом зустрічали з Г. В. Суслик та Л. Г. Айдаровою

Майбутніх абітурієнтів співробітники бібліотеки ознайомили з історією нашої бібліотеки, з системою каталогів та картотек, розповіли про різновид бібліотечного фонду.

Для перегляду були представлені виставки книг: колекція мініатюрних книг, рідкісні та цінні видання Наукової бібліотеки ХНПУ імені Г. С. Сковороди та нові надходження.

Чекаємо майбутніх зустрічей!

Директором НБ ХНПУ імені Г. С. Сковороди була обрана та затверджена...

За одноголосним рішенням колективу бібліотеки 19 грудня 2017 року та згідно з наказом Вченої Ради університету від 22 грудня 2017 року директором Наукової бібліотеки ХНПУ імені Г. С. Сковороди стала Коробкіна Олена Геннадіївна.

Прийміть найщиріші вітання!

Україна починається з тебе...

До Дня Гідності та Свободи 21 листопада 2017 р. в читальному залі № 1 бібліотеки (вул. Алчевських, 29) зі студентами історичного факультету була проведена виховна година з національно-патріотичного виховання «Україна починається з тебе». Була оформлена книжкова виставка, де були представлені видання, які розповідають про патріотизм та мужність громадян, які постали на захист демократичних цінностей, прав, свобод людини і національних інтересів нашої держави.

Про події, які відбувалися в країні і на Майдані Незалежності у 2013–2014 роках розповіла зав. сектором бібліотеки Т. Ф. Полосіна. Дуже уважно і зацікавлено слухали студенти про ті часи, відчувалось, що нікого не залишила ця розповідь байдужим. Чудові, проникливі вірші були прочитані студентами, бібліотекарем Вірою Соколовською.

Також був показаний документальний фільм відео-групи «НАКИПЕЛО» «Всім загиблим героям Майдану і АТО присвячується» про події 2013–2014рр. в Україні. Хвилиною мовчання було вшановано пам'ять загиблих на Майдані та під час АТО.

Такі зустрічі зі студентською молоддю необхідні, бо вони розвивають почуття національної свідомості, формують розуміння єдності і цілісності України, почуття особистісної відповідальності за долю нашої держави, усвідомлення цінності людського життя.

Особливу подяку за допомогу в організації і проведенні цього заходу висловлюємо координатору з виховної роботи історичного факультету І. В. Черніковій.

Зав. сектором Т. Ф. Полосіна

Від проби пера до літературного генія

Одна – из всех – за всех – противу всех!..

(посвящается 125-летию со дня рождения Марины Ивановны Цветаевой)

**Красной кистью
Рябина зажглась.**

Палили листья.

Я родилась.

Спорили сотни

Колоколов.

День был субботний:

Иоанн Богослов.

Мне и доньше

Хочется грызть

Жаркой рябины

Горькую кисть.

Марина Ивановна Цветаева

8 октября 2017 года исполнилось 125 лет со дня рождения самой тонкой и воздушной русской поэтессы Серебряного века - Марины Ивановны Цветаевой, чьи стихи «вызывают в воздухе аромат опавших листьев и последних цветков осени». Она создала свой неповторимый стиль в литературе.

Какой же она была, и какой мы ее любим?

Из воспоминаний дочери Марины Цветаевой – Ариадны Эфрон:

«Марина Ивановна была невелика ростом – сто шестьдесят три сантиметра, с фигурой египетского мальчика – широкоплеча, узкобедра, тонка в талии. Юная округлость ее быстро и навсегда сменилась породистой сухопаростью; сухи и узки были ее щиколотки и запястья, легка и быстра походка, легки и стремительны – без резко-

сти – движения. Строгая, стройная осанка была у нее: даже склоняясь над письменным столом, она хранила «стальную выправку хребта». Волосы ее, золотисто-каштановые, в молодости, вившиеся крупно и мягко, рано начали седеть – и это еще усиливало ощущение света, излучавшегося ее лицом – смугло-бледным, матовым; светлы и немеркнувши были глаза – зеленые, цвета винограда, окаймленные коричневатými веками.

Черты лица и контуры его были точны и четки; никакой расплывчатости, ничего не додуманного мастером... Казавшееся завершенным до замкнутости, до статичности, лицо было полно постоянного внутреннего движения, потаенной выразительности, изменчиво и насыщено оттенками, как небо и вода.

Но мало кто умел читать в нем.

Руки были крепкие, деятельные, трудовые...

Голос был девически высок, звонок, гибок. Речь – сжата, реплики – формулы. Умела слушать; никогда не подавляла собеседника, но в споре была опасна: на диспутах, дискуссиях и обсуждениях, не выходя из пределов леденящей учтивости, молниеносным выпадом сражала оппонента.

Была блестящим рассказчиком. Стихи читала не камерно, а как бы на большую аудиторию. Читала темпераментно, смысловое, без поэтических «подвываний», никогда не опускала (упуская!) концы строк; самое сложное мгновенно прояснялось в ее исполнении.

Всю жизнь была велика – и не удовлетворена – ее потребность в читателях, слушателях, в быстром и непосредственном отклике на написанное.

К начинающим поэтам была добра и безмерно терпелива, лишь бы ощущала в них – или воображала! – «искру божью» дара; в каждом таком чуяла собрата, преемника – о, не своего! – самой Поэзии! – но ничтожества распознавала и беспощадно развенчивала, как находившихся в зачаточном состоянии, так и достигших мнимых вершин.

Была действительно добра и щедро: спешила помочь, выручить, спасти – хотя бы подставить плечо; делилась последним, наинасущнейшим, ибо лишним не обладала.

Беспомощна не была никогда, но всегда – беззащитна.

Снисходительна к чужим, к близким – друзьям, детей – требовала, как с самой себя: непомерно...

Была человеком слова, человеком действия, человеком долга. При всей своей скромности знала себе цену».

*Из воспоминаний сестры
Марины Цветаевой - Анастасии
Цветаевой:*

«Марина ни в чем не знала меры, всегда шла напролом, не считалась ни с какими обстоятельствами...

Утрата отца, как утрата матери за семь лет до того, легла на дно сердца, влилась в кровь, стала частью нас, жила с нами – и так это продолжалось, не изменяясь, всю нашу жизнь. Во все дни и годы жизненных испытаний память о таком отце, о такой матери говорила в нас полным голосом. Их свойства, их стойкость, их доблесть остались опорой как Марине, так и мне во всем, что пришлось пережить...»

Подготовила:

зав. научно-методическим отделом НБ О. И. Романовская

Великі постаті

Жіночий геній

(присвячується 150-річчю від дня народження Марії Склодовської–Кюрі)

Марія Склодовська-Кюрі — перша жінка, яка отримала Нобелівську премію; перша, що отримала її двічі і єдина, яка була нагороджена Нобелівською премією у двох різних науках — фізиці та хімії.

7 листопада 1867 року в Варшаві у бідній родині Склодовських народилася п'ята дитина - дівчинка Марія, якій судилося згодом здивувати світ своїм відкриттям і загинути від наслідків постійного контакту з відкритим нею радіоактивним «дивом».

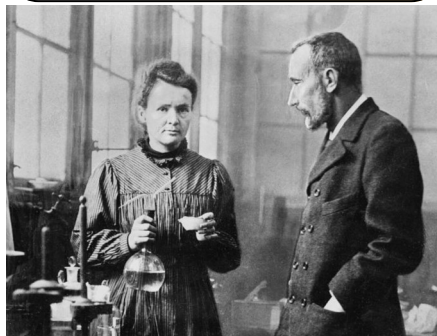
Марія блискуче вчилася у школі. Ще в юному віці вона відчувала притягальну силу науки і працювала лаборантом у хімічній лабораторії свого двоюрідного брата. Великий хімік Дмитро Іванович Менделєєв дружив з її батьком. Побачивши дівчинку за роботою в лабораторії, він передбачив їй велике майбутнє, якщо вона продовжить свої заняття хімією, і мав рацію. Марія працювала гувернанткою, залишивши Польщу, поступила на факультет природничих наук Паризького університету. У 1893 році, першою закінчивши курс, отримала вчений ступінь з фізики, а в результаті стала першою жінкою-професором одного з найкращих європейських університетів — французької Сорбонни.

Наука займала перше місце в житті Марії, вона без жодних вагань жертвувала особистим життям. Але доля піднесла дівчині неоціненний подарунок. Сталося так, що в Париж приїхала знайома Марії з чоловіком. Чоловік був викладачем фізики, він поговорив з Марією про роботу, і та поскаржилася йому, що не може знайти лабораторію, щоб провести замовлену їй серію експериментів. У відповідь Марія була запрошена до подружжя в гості, їй пообіцяли, що там вона зможе зустрітися з одним молодим вченим, у якого, можливо, виявиться відповідне приміщення в Школі фізики і хімії, де він викладає. Цим молодим вченим виявився П'єр Кюрі. Ось так були представлені один одному ці дві людини, чиї імена знає тепер весь світ. Зблизившись спочатку на ґрунті захоплення фізикою, молоді люди через рік одружилися. Здавалося, саме провидіння звело разом Марію і П'єра: вони до сих пір залишаються в пам'яті людей еталоном щастя, адже вони були не просто подружжям — вони зробили переворот світового значення в науці, все їхнє життя було віддане роботі та всі свої відкриття вони зробили разом.

У 1896 році вчений Анрі Беккерель виявив, що уранові з'єднання випускають глибоко проникаюче випромінювання. Зачарована загадковим явищем, Марія Кюрі вирішила зайнятися вивченням цього випромінювання, яке вона згодом назвала радіоактивністю.

«Я належу до числа людей, які думають, що наука - це велика краса».

Марія Склодовська-Кюрі

Марія із чоловіком П'єром Кюрі відкрила два радіоактивних елементи: полоній і радій.

Фредерік та Ірен Жоліо-Кюрі працюють в Інституті радія.

Ева Кюрі-Лабуїсе, письменниця.

Елен Ланжвен-Жоліо (у центрі), дочка Ірен та Фредеріка Жоліо-Кюрі.

Подружжя Кюрі, захоплені експериментами, мріяли виділити новий елемент. В 1898 році вони оголосили про відкриття двох нових елементів: полоній і радій. 8 вересня 1902 Кюрі оголосили про те, що їм вдалося виділити 1/10 грама хлориду радію з декількох тонн уранової руди. Виділити полоній їм не вдалося, так як той виявився продуктом розпаду радію. Сіль радію випускала блакитне світіння і тепло. Ця фантастична речовина привернула увагу вчених усього світу. Визнання і нагороди за це відкриття прийшли до подружжя Кюрі майже відразу. Кюрі відзначили дію радію на людський організм і висловили припущення, що радій може бути використаний для лікування злоякісних пухлин. Це був найбільший прорив в науці — ціни на ново-відкритий елемент стали просто фантастичними! Ось, здавалося б, ідеальний момент в житті вченого подружжя — патент на технологію виробництва радію міг би забезпечити безбідне життя. Але на думку вчених, витяг комерційних вигод не відповідав духу науки, ідеї вільного доступу до знання. На той час в сім'ї вчених було вже двоє дітей. Ніщо не могло відірвати подружжя від їх лабораторії — ні гроші, ні слава, ні почесні.

Доречно загадати, що тільки перша Нобелівська премія та визнання робіт у світі дали можливість П'єру і Марії створити свою лабораторію. Коли П'єр трагічно загинув, Марія продовжила дослідження самотійно, отримала другу Нобелівську премію, яку з усіма колишніми отриманими золотими медалями віддала під час Першої світової імперіалістичної війни в фонд допомоги пораненим. З усією пристрасною, величезним талантом і з невичерпною любов'ю до людей вона в 1914 році допомагала пораненим — це був єдиний раз, коли Марія залишила свою лабораторію. Саме подружжю належить ідея введення рентгенівських знімків у медичну практику. Марія сконструювала перший пересувний рентгенівський кабінет і сама об'їжджала з ним лікарні, госпіталі, санітарні пости. Вона організувала двісті рентгенівських стаціонарних пунктів, двадцять пересувних рентгенівських кабінетів, курси рентгенотехніки. Нажаль, з більшістю залишених Марією Кюрі документів досі можна працювати тільки в костюмі радіаційного захисту...

Марія померла від променевої хвороби. В наш час працівники у рентгенівських кабінетах і в медичних клініках продовжують розпочату справу геніальної Марії Кюрі.

СПАДКОЄМИЦІ ВЕЛИКОЇ МАТЕРІ

Старша дочка, ІРЕН Жоліо-Кюрі, теж стала нобелівським лауреатом в галузі хімії. Свою премію вона розділила з чоловіком Фредеріком Жоліо-Кюрі. В своїх дослідженнях жінка віддавала перевагу роботі з полонієм. Як і мати, Ірен померла від лейкемії.

Молодша дочка, ЄВА Кюрі-Лабуїсе, обрала шлях письменниці. На відміну від матері та сестри, які померли порівняно молодими, молодша дочка дожила до 102 років.

Онука Марії — ЕЛЕН Ланжвен-Жоліо також стала дослідником ядерної фізики. Як і бабуса Марія і мати Ірен, Елен теж викладає в Сорбонні (незважаючи на свої майже 90 років).

Використані джерела:

1. <http://genonuk.rn.ua/nauka+svetu/8047-1867-1934-biografia-marii-kurii.html>
2. <http://pl.wikipedia.org/wiki/Wikt:Curie>

Підготувала: бібліограф 1 кат. С. С. Мажора

Його називали Коперником або Колумбом геометрії (присвячується 225-річчю від дня народження Миколи Івановича Лобачевського)

30 листопада 2017 року Наукова бібліотека ХНПУ імені Г.С.Сковороди організувала захід до 225-річчя від дня народження великого вченого, геометра — Миколи Івановича Лобачевського для студентів 1 курсу фізико-математичного факультету та учнів старших класів приватної православної школи «Лествица».

Досвід видатних математиків минулого є необхідним і важливим елементом повноцінної та якісної підготовки майбутніх вчителів математики. Використання історичних відомостей, зокрема науково-педагогічної спадщини М. І. Лобачевського, сприяє пробудженню і підвищенню інтересу до вивчення геометрії, поваги до вчених минулого, розвитку математичного мислення, формуванню у школярів та студентів навичок проведення наукових досліджень.

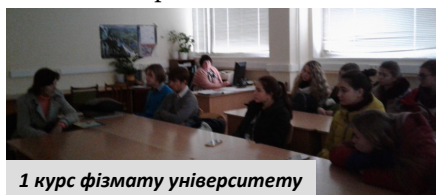
Знайомила з заходом Світлана Мажара

Настільки великі досягнення і відкриття Миколи Івановича, що ми не могли оминати цю подію. Нашим бажанням було розповісти про великого ректора Казанського університету, який своїм життям довів, що треба боротися за істину.

Протягом майже 35 років роботи в університеті Микола Іванович проявив свої видатні організаторські здібності, ініціативу, величезну ерудицію і творчий підхід. Все характеризувало вченого-педагога як чудового майстра педагогічного мистецтва. Він проявив себе як видатний діяч народної освіти, прагнувши розширити охоплення населення освітою, наполягаючи в навчанні на тісному зв'язку теорії і практики.

Робота Лобачевського в бібліотеці була характерним прикладом того виняткового сумлінного ставлення до будь-якої праці. Для нього не було маленьких, неважливих справ. Будь-яку роботу він виконував з натхненням, енергією, суворою діловитістю, великою цілеспрямованістю і безмежною відданістю університету. Передові для того часу ідеї, геніальний розум, глибокі і різнобічні знання, величезна працездатність — все це сприяло успіху Лобачевського в будь-якій справі, за яку він брався. Микола Іванович вивчав будівництво та архітектуру, втілював свої архітектурні задуми в життя. Під його керівництвом були зведені: анатомічний театр, корпус хімічних лабораторій і фізичного кабінету, астрономічна обсерваторія, бібліотека і перед головним корпусом — великий будинок клінік. Він двічі рятував університет від епідемії холери та пожежі у місті Казані. Лобачевський шість разів обирався на пост ректора — факт небувалий в історії того часу університетів. На час вимушеного звільнення Лобачевського Казанський університет був першокласним для того часу. Він розміщувався в спеціально побудованих будівлях, мав у своєму розпорядженні гарне обладнання, величезну бібліотеку, в ньому читали лекції і вели заняття висококваліфіковані професори та викладачі. Однак найбільші заслуги Лобачевського у відповідальній справі створення і зміцнення Казанського університету не були оцінені царським урядом. Микола Іванович помер невизнаним, не доживши до торжества своїх ідей всього 10-12 років.

1 курс фізмату університету

Драма науки, три великих математика Янош Бойяї, великий Карл Фрідріх Гаусс і Микола Лобачевський майже одночасно працювали над однією і тією ж теорією — відкриттям нової геометрії. Після смерті Гаусса були опубліковані його (Гаусса) щоденники та листи. Виявилося, що великий німець вивчав роботи Лобачевського, повністю поділяв його думки, але публічно боявся підтримати їх, боявся вступитися в боротьбу. Захоплений відгуки великого математика розбурхали весь світ. До Росії полетіли наполегливі запити: "Вишліть праці геніального Лобачевського", всі сполошилися, але

знайшли лише один примірник «Уявної геометрії». Пошуки розтягнулися на півстоліття. На щастя всі роботи були знайдені.

Отже, щоб Росія дізналася свого генія — Лобачевського, потрібна була оцінка іноземців.

Старшокласники школи «Лествица»

Нашим слухачам було запропоновано перегляд презентації про життєвий шлях видатного геометра та фільм «Воображаемый Лобачевский». На згадку про зустріч бібліотекарі подарували всім буклети «Лобачевський Микола Іванович...». Для ознайомлення з науковими виданнями М. І. Лобачевського та літературою про нього студенти були запрошені до бібліотеки університету. До уваги школярів приватної православної школи «Лествица» з метою профорієнтаційної роботи була також запропонована інформація про Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди та можливості одержання різноманітних спеціальностей у ньому.

Відеоподкаст "Лобачевський Микола Іванович - великий учений, геометр"

<https://youtu.be/91yySWGE7LY>

Особливу подяку за співпрацю і допомогу в організації заходу висловлюємо Долговій Оксані Євгенівні та Стяглик Наталії Іванівні — доцентам кафедри математики ХНПУ імені Г.С.Сковороди.

Віртуальна виставка літератури в відеоподкасті "Наукова спадщина великого вченого" та

"Література про М. І. Лобачевського", яка представлена в Науковій бібліотеці ХНПУ імені Г.С. Сковороди.

<https://youtu.be/u-DiO7CLn6g>

Великі постаті

Цікаві і неймовірні факти з життя Григорія Савича Сковороди (присвячується 295-річчю від дня народження)

Григорій Савич Сковорода — визначний український просвітител-гуманіст, мандрівний філософ, поет, музикант, педагог.

Харківський національний педагогічний університет носить його ім'я майже сторіччя (після 1919 року мав назву "Вищі педагогічні курси імені Г.С.Сковороди"; 1932 року наш інститут отримав назву "Харківський державний педагогічний інститут"; 1945 року на клопотання колективу інституту було присвоєно, а фактично повернено ім'я Г.С.Сковороди).

Народився Григорій Савич Сковорода у 1722 році на Полтавщині в родині козака.

Він не мав вищої освіти (хоча були неодноразові спроби отримати її у кращих університетах Будапешта, Відня, Братислави та Галле). Проте Сковорода досконало оволодів латинською, єврейською, грецькою, польською, німецькою, італійською та французькою мовами, вивчав давню і новоевропейську філософію. Він прекрасно грав на флейті та органі, був неординарною особистістю.

У 1759—1769 роки викладав у Харківському колегіумі. Цікавим є факт його вчителювання у Харкові. Замість оцінок, Григорій Савич писав «туповат», «туп», «весьма туп», «сущая бестолковщина». Або: «понят», «весьма понят», «наверное понят», «возможно не понят». Розумників оцінював званнями: «остр», «весьма остр», «зверок вострой», тобто той, що знання хапає на льоту. Всього у Григорія було 12 таких градацій. Але незважаючи на це студенти обожнювали свого наставника.

Інколи підписував свої листи підвійним іменем Григорій вар Сава Сковорода (Варсава), Даниїл Майнгард.

Цікаво, що Сковорода був досить відомою людиною в Україні завдяки своїм поглядам, переконанням, за життя не було надруковано жодного його твору, хоча в рукописному варіанті вони все таки були. **Найвідоміші його твори** «Сад божественних пісень», «Жінка Лотова», «Байки Харківські». Загалом він написав 17 філософських творів, 7 перекладів.

Образ Сковороди асоціюється з образом мандрівника, який ходив по селах, проповідуючи свою філософію. Він дійсно любив ходити пішки та влітку жив у лісах-полях, а взимку по хатах та монастирях. Сковорода був надзвичайним аскетом, проте полюбляв вишукані та дорогі речі. Так, наприклад, його друзі з елітних кіл щедро обдаровували Григорія Савича — висилали йому окуляри (а їх непросто було дістати в ті часи), найдорожчі інструменти виконані на замовлення за кордоном (бо на дешевих він не любив грати), сир пармезан (який привозили спеціально для нього з Європи). В його торбинці завжди були елітні трубки з тютюном та пляшечка скобельського вина.

Сковорода вважав за краще особисту свободу любові.

Коли у 1805 році в Харкові було засновано університет, перший вищий навчальний заклад нового часу в Україні і другий після Києво-Могилянської академії, то гроші на його заснування (618 тис. карбованців — фантастична на той час сума) зібрали і передали українські поміщики Слобожанщини з ініціативи В. Каразіна. Цікаво, що

більшість з них були учнями або знайомими Григорія Савича Сковороди.

Випадок з Катериною II. Одного разу вона побажала побачити відомого філософа особисто. Сковорода прибув до палацу, його завели в приймальний зал. Коли зайшла цариця, всі присутні вклонилися їй, крім Сковороди. "Чому ти не кланяєшся мені", — запитала його Катерина II. Філософ спокійно відповів: — "Не я бажав тебе бачити, а ти сама захотіла на мене подивитися. А як же ти мене роздивилася, коли я перед тобою удвоє зігнувся?!"

Поет умів передбачати біду. Так, у 1770 році Сковорода гостював у свого друга Іустина — начальника Китаївської пустелі в Києві. Раптом він заявив, що їде. Коли його почали розпитувати, сказав, що під час прогулянки Подолом почув трупний запах. Іустин вмовляв одного не їхати і запевняв, що ніякої небезпеки немає, але Григорій не послухав. А через два тижні у Київ прийшла чума, і місто закрили.

Неспалений дуб. У парку Національного літературно-меморіального музею імені Г. С. Сковороди, недалеко від могили філософа, можна побачити залишки колишнього величезного 12-метрового дуба, який своєю тіною покривав сотку землі. У його дуплі часто усамітнювався Григорій Савич, щоб спокійно насолодитися роботою. "Відомо, що в дуплі містився письмовий столик, стілець. І дві людини могли вільно сидіти і спілкуватися", — пояснює директор музею. "Уявляєте, яким величезним було дерево? До речі, його історія теж оточена містикою. Відомо, що дуб кілька разів підпалювали. На початку двадцятого століття в дупло забралися три пастухи, розвели вогонь, а дерево раптом загорілося, і тільки сильний дощ не дав поширитися вогню. Як тут не згадати про дух філософа, охороняючий цю землю. А в 1943 році німці знищували все підряд, коли відступали: церкву, будинок. Не пощадили і дуб. Старожили стверджують, що полум'я було видно за кілька кілометрів, а дерево нагадувало гігантський палаючий факел і висвітлювало довколишні хутори. Швидше за все, того разу воно б напевно загинуло, але тут знову хлинула злива! Уже в 1979 році дуб вперше не зазеленів, а через багато років завалився. Нам вдалося врятувати і зберегти тільки верхні частини».

Його улюбленою місцевістю було село Паніванівка, що на Харківщині (нині Сковородинівка). Відчуваючи свою смерть Григорій Сковорода у 1794 році прийшов сюди помирати. До обіду він скликав своїх друзів, провівши весело час. Потім пішов і викопав собі могилу у парку, уславши її дубовим листям. Зайшовши до хати — перевдягнувшись у чистий одяг, поклав торбу під голову і заснув вічним сном. Григорій Сковорода заповів ставити не хреста на своїй могилі, а камінь з його крилатою фразою «Світ ловив мене та не спіймав». **Помер на 71 році життя.**

Творча спадщина великого філософа стала невичерпним джерелом мудрості й життєдайної наснаги для українського народу на довгі-довгі віки.

Кращі крилаті фрази Григорія Сковороди:

- «Більше думай і тоді вирішуй»;
- «З видимого пізнавай невидиме»;
- «Недостатньо, щоб сяяло світло денного сонця, коли світло голови твоєї затьмарене»;
- «Немає нічого небезпечнішого за підступного ворога, але немає нічого ядовитішого від удаваного друга»;
- «Все минає, але любов після всього зостається»;
- «Сліпі очі, коли затулені зіниці»;
- «Як нерозумно випрошувати те, чого можеш сам досягти!»
- «Лід на те й родиться, аби танути»;
- «Краще голий та правдивий, ніж багатий та беззаконний»;
- «Не все те недійсне, що незбагненно дитячого розуму»;
- «Не розум від книг, а книги від розуму створилися».

Використані джерела:

<http://dovidka.biz.ua/grigoriy-skovoroda-tsikavi-fakti/>
<https://ukr.media/culture/217686/>

Підготувала:

бібліограф 1 кат. С. С. Мажара

Віртуальна виставка літератури у відеоподкасті «Григорій Савич Сковорода»

https://youtu.be/do9y3vux_nM

Святкові дні

Стосується кожного (1 грудня — Міжнародний день боротьби зі СНІДом)

СНІД в Україні:

статистика на 01.11.2017

- Україна займає **одне з перших місць** в Європі за темпами розповсюдження ВІЛ/СНІДУ.
- 312091** ВІЛ-інфікованих зареєстровано в Україні в період 1987-2016 рр.
- 2349** ВІЛ-інфікованих дітей до 14 років.
- 44221** померлих від СНІду.
- Київська, Миколаївська, Одеська, Дніпропетровська, Донецька, Чернігівська** — області, які більше уражені ВІЛ-інфекцією, **а також місто Київ**. (Інформація наведена без урахування АР Крим та Севастополя, які не надають даних по статистиці епідемії з квітня 2014 року. Також відсутні дані за деякі місяці з Донецької та Луганської областей, з літа 2014 року дані з цих регіонів не надходять в повному обсязі).
- Більшість випадків інфікування ВІЛ в Україні сьогодні реєструються у молодих людей **від 15 до 30 років**.
- Біля 240000 ВІЛ-інфікованих** проживають в Україні (станом на 01.11.2017 року): з них — **139394**, як ВІЛ-позитивні, що перебувають на обліку.
- Інфікувалися через сексуальні контакти**: 2005 рік — 33%, 2012 — 51%, 2015 — 60%, 2016 — 62%, 2017 — 64%.
- Середня тривалість життя ВІЛ-інфікованої людини становить приблизно **12 років**, однак сучасні препарати збільшують цю цифру в 2-3 рази.

За десять місяців 2017 року Україна за даними Центру громадського здоров'я МОЗ України було зареєстровано 14667 нових випадків ВІЛ-інфекцій (з них 2158 дітей до 14 років).

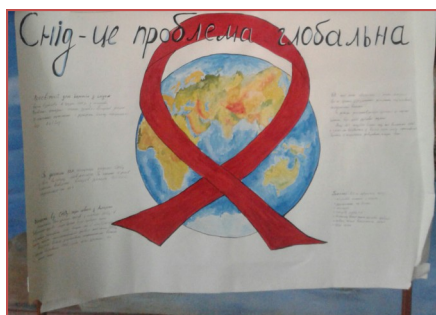
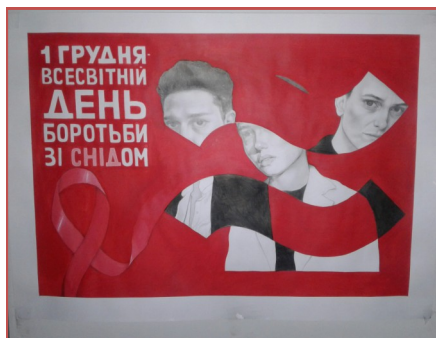
На сьогодні не існує вакцини для профілактики СНІду і недостатньо ефективні методи лікарської терапії цього захворювання!

Інтернет-ресурс:

<http://www.antiaids.org/>

Червона стрічка? Це символ антиСНІДівського руху, створив її художник Франк Мур у квітні 1991 року (він помер від СНІДу через 3 роки).

ФОТОСВІТЛИНИ СТУДЕНТІВ “СНІДУ — НІ” природничого ф-ту та ф-ту початкового навчання ХНПУ імені Г. С. Сковороди

Підготувала: бібліограф 1 кат. С. С. Мажара

Фотоподії

31 жовтня бібліотекарі В. С. Соколовська та Г. В. Суслик прийняли участь у Круглому столі «Соціальні медіа для бібліотек: середовище, ресурс, сервіс», який був організований Науковою бібліотекою ХНМУ.

17-18 листопада 2017 року у Харківському національному педагогічному університеті імені Г.С.Сковороди відбулась міжнародна науково-практична конференція "Актуальні проблеми методики навчання історії, правознавства та суспільствознавчих дисциплін," до якої співробітники бібліотеки підготували виставку книг та періодичних видань.

11.12.17. Науковою бібліотекою ХНПУ імені Г. С. Сковороди була організована виставка наукових та навчально-методичних видань професорсько-викладацького складу нашого університету. Були представлені монографії, навчальні посібники, методичні рекомендації та фахові видання ХНПУ імені Г. С. Сковороди, які надійшли до фонду бібліотеки протягом 2017 року.

Відповідальні бібліотекарі:
В. С. Соколовська, Г. В. Суслик

“Невичерпний скарб”

Засновник — колектив Наукової бібліотеки ХНПУ імені Г. С. Сковороди.
Електронний бюлетень виходить один раз у квартал. Видається укр. та рос. мовами.
Адреса редакції: м. Харків, вул. Валентинівська, 2, корп. Б., кімн. 205. Тел. (0572)68—11—72
E-mail редакції: skarb.library@gmail.com
Головний редактор: Коробкіна Олена Геннадіївна
Редактори: Романовська О. І., Кожан Л. І.
Дизайн, верстка: Мажара С. С.

